

«Πείτε, ο ένας από τους δύο μαυροφόρους, με φωνή χαμηλότερη, επρόσθεσε: — Είμαι άστυνόμες κ' έρχομαι εδώ, δεσποινίς, να εκτελέσω ένα δυσάρεστο καθήκον.

* *

Η Λουίζα, γλωμή σαν πτώμα, δεν αποκρίθηκε λέξη. Χωρίς νάφιση το χέρι του αδελφού της, που εξακολουθούσε να σιγοκλαίει, ώδήγησε τους άστυνομικούς στο σαλονάκι του ισογείου, όπου έτρεξαν σε λίγο ο Άγγλας και η κυρία Σομώ.

Ο άστυνόμες, αφού εκύτταξε τα πρόσωπα των περιστοιχίζαν, είπε στη μητέρα:

— Κυρία, σήμερα το απόγευμα, στην «Πιστωτική Τράπεζα», συνέβη κάτι τι σοβαρό: Εκλάπησαν ένα εκατομμύριο και διακόσιες τόσες χιλιάδες φράγκα, από το ταμείο του συζύγου σας, και ο κ. Σομώ συνελήθη.

Η Έρρίκος δεν μπορούσε να κρατηθεί περισσότερο και, διακόπτων τον άστυνόμε, εφώνασε:

— Λάθος, μαμμά! Το ξέρω εγώ γιατί ήμουν εκεί... ο μπαμπάς αρρώτησε... τώρα είναι καλλίτερα. Άναγκάστηκαν να τον συλλάβουν για να τον ανακρίνουν, αλλά η άθωότης του θα ποδειχθή. Νά και το γράμμα που μου δαίσε για σένα.

Ο μικρός έβγαλε τότε ένα μιλλιετάκι, γραμμένο βιαστικά από τον ταμία, που της έλεγε να μὴν ανησυχή γιατί γρήγορα θα έφανερώνατο ή αλήθεια. Άλλ' ενώ η κυρία Σομώ άπλωνε το χέρι, για να το πάρη, ο άστυνομικός επενέβη.

— Με συγχωρείτε, είπε πρέπει να το διαβάσω πρώτα εγώ.

Πήρε το γράμμα από τα χέρια του Έρρίκου και αφού το κύτταξε γρήγορα, το έδωσε στη μητέρα.

Η κυρία Σομώ, μόλις έρριξε ένα βλέμμα στην πρότες γραμμές, έπεσε στην πολυθρόνα της, όπως στα μυηιστορήματα που διάβαζε, κ' άρχισε να κλαίει και να ξεφωνίζει τόσο δυνατά, ώστε οι γείτονες, που κάτι είχαν υποπτευθή, βλέποντες τον Έρρίκο επιστρέφη να στο σπίτι κλαμένους, ανάμεσα σε δύο άστυνομικούς, έτρεξαν να μάθουν τι συμβαίνει.

Ο ένας κατόπι του άλλου, από την καγγελοπορτα που είχε μείνη ανοικτή, μπήκαν: ή κυρά—Πασχαλίνα, γριούλα ζωηρή και μικροκαμωμένη, με τρία σκυλιά στην άγκαλιά της, που δεν απέχωρίζετο ποτέ ή κυρία Αρμάνδου, χήρα κάποιου ποιητού, που ήταν μια φορά διάσημος, κ' ο άντικρυνός παπουτοτής, μ'έν άτελειώτο παπούτσι στο χέρι.

Όλοι οι γείτονες τελος πάντων, τόσο από περιέργεια, όσο κ' από ένδιαφέρον για την οικογένεια Σομώ, που ήταν

γνωστή κ' αγαπητή στη γειτονεία, πλημύρισαν το σπίτι.

Οι άστυνομικοί έκριναν καλό νάφισουν την κυρία Σομώ, που εξακολουθούσε να ξεφωνίζει, ετής φροντίδες των γειτονισσών, που ήξευραν καλλίτερα από νεύρα, κ' ο ένας από τους δύο, άποτεινόμενος ετών Έρρίκο και ετών Άγγλας, είπε:

— Μας συνοδεύετε, κύριοι;... Έχω διαταγή να έρευνήσω το σπίτι.

Ο Άγγλας ένευσε ότι δεν ήταν του σπιτιού κ' έδειξε τον Έρρίκο. Ο μικρός τότε προηγήθη, οι δύο άστυνομικοί τον άκολούθησαν κ' άνέβηκαν μαζί στο επάνω πάτωμα. Τα βήματά των άκούστηκαν κατόπι 'ς όλα τα δωμάτια.

Έν τώ μεταξύ, ή κυρία Σομώ, για να γλυτώση από τα μπουκαλάκια που της έβαζαν οι γειτονισσες στη μύτη, και από τα νερά που την άνάγκαζαν να κα-

«Δεν μου χρειάζεται μπαμπάς, γιατί έχω!»

πίνη—έκρινε κιόλα, ότι αρκετά βάσταξαν τα νεύρα της,—άρχισε να συνέρχεται.

— Δεν είναι αλήθεια! εφώνασε τώρα, σπρώχνουσα την κόρη της, που προσπαθούσε να την καταπραύνη. Δεν είναι αλήθεια! ο άντρας μου δεν είναι κλέπτης!

— Μα βεβαίωτα που δεν είναι! συμφωνούσαν προθύμως οι γείτονες. Έμεις τον ξέρομε τον Σομώ. Είναι τιμώτατος άνθρωπος, που τον ένοχοποιούν κατά λάθος.

— Τέτοια συμβαίνουν συχνά ετής μεγάλες Τράπεζες, που κυκλοφορεί τόσος παρὰς.

— Πάντα όμως φανερώνεται ή αλήθεια.

Ένώ οι γείτονες παρηγορούσαν έτσι τη δυστυχισμένη μητέρα, ο Άγγλας έπληθισσε την Λουίζα, που εξακολουθούσε να στέκεται ψυχρή και άληνητη σαν ένα ώραίο άγαλμα Λύπης.

— Δεσποινίς, της είπε σιγά, βεβα-

ωθήτε, ότι το δροτύχημα που σας πλήττει, το θεωρώ σαν δικό μου. Όσο σείς, άλλο τόσο λυπούμαι κ' εγώ.

— Σας εύχαριστώ, κύριε, αποκρίθηκε ή κόρη του Σομώ.

Και με ύφος θλιβερά σαρκαστικό, επρόσθεσε:

— Τα πράγματα ανέλαβαν νάπαντήσουν, αντί για μένα, στην έρώτησι που μου κάματε προητέρα. Έννοείται, κύριε Άγγλας, ότι ή κόρη ενός ανθρώπου που συνελήθη ή κλοπή, δεν μπορεί να γίνη σύζυγός σας.

— Και γιατί όχι; ρώτησε ο νέος ζωηρά.

Με την άπάντησιν αυτή που δεν την έπεριέμενε καθόλου, ή Λουίζα Σομώ άλλαξε τρόπο άμέσως. Τα ώραία της μάτια, σκληρά ως εκείνη τη στιγμή κ' έχθρικά, εκύτταξαν τον Άγγλας ήμερώτερα.

— Αλήθεια, είπεν έκπληκτη, επιμένετε ακόμη και τώρα να ζητήτε την χείρά μου;

— Ναι! αποκρίθηκε ο νέος σταθερά. Δεν είμαι από κείνους που τους τρομάζουν τα δυστύχηματα. Άλλα ό,τι κ' όν συμβαίνει, δεν είσθε σείς υπεύθυνη διά το έγκλημα που έκαμε ο πατέρας σας— κ' αν δηλαδή υπεθέτουμε, ότι το έκαμε, που δεν το πιστεύω ποτέ. Γι' αυτό σας παρακαλώ, σας το ζητώ ως χάρι, και τώρα, περισσότερο από πρίν, να δεχθήτε την πρότασί μου και να μου δώσετε το δικαίωμα να σας προστατεύσω, και σας και τον μικρό σας αδελφό Έρρίκο.

Τα ευγενικά αυτά λόγια άγγιξαν την καρδιά της Λουίζας Σομώ. Αισθάνθηκε τη μεγαλύτερη τύψη, γιατί, ως τότε, έκρινε τόσον άσχημα εκείνον, που φανέρωνε τώρα μια τέτοια ευγένεια αισθημάτων. Και άμέσως τού έδωσε το χέρι της.

— Εύχαριστώ, εφίθυρισε' αφού το θέλετε τόσο...δέχομαι και σας εύχαριστώ!

Την στιγμή εκείνη ή σκάλα έτριξε από τα βήματα των άστυνομικών, που κατέβαιναν με τον Έρρίκο. Ο πρώτος κρατούσε μια πετσέτα γεμάτη χαρτιά.

— Είνε τίποτε 'ς αυτό το δωμάτιο; ρώτησε.

Και αφού θεβαιώθηκε μ' ένα βλέμμα, ότι στο σαλονάκι του ισογείου δεν ήταν κανένα έπιπλο, που μπορούσε να έχη χαρτιά, ξαναρώτησε άποτεινόμενος στον Έρρίκο:

— Πόσοι κατοικοῦν εδώ;

— Η μητέρα μου, ή αδελφή μου κ' εγώ.

— Και ο κύριος πῶς είναι; ρώτησε ο άστυνόμες, δείχνων τον Άγγλας που έστέκετο στο πλάι της Λουίζας.

— Είμαι ο Εύτυχιος Άγγλας, από-

κρίθηκε δυνατά ο νέος, ο άρραβωνιατικός της δεσποινίδος.

Έκπληξες γενική. Οι γείτονες εκυτάχθηκαν και κρυφομίλησαν. Και λίγο έλειψε να ξαναπαίσουν νεύρα την δυστυχισμένη κυρία Σομώ.

— Πώς; είπε σιγά-σιγά στη Λουίζα ο Έρρίκος, έκπληκτος και κάπως δυσσαστατημένος' ο κύριος Άγγλας είναι άρραβωνιαστικός σου και δεν μου το είχες πη;...

— Είνε μόνον πρό πέντε λεπτών, αδελφούλη μου! αποκρίθηκε ή δεσποινίς Σομώ.

— Ναι, ελόγησε τότε ο Άγγλας, χαϊδεύων σπορηικά το κεφάλι του παιδιού. ή αδελφή σου, μικρέ μου φίλε, μου έδωσε, προδλίγου το δικαίωμα νάνήκω ετην οικογένειά σας. Έτσι θα είμεθα περισσότερο και ισχυρότεροι, για να υπερασπισθοῦμε τον μπαμπά σου.

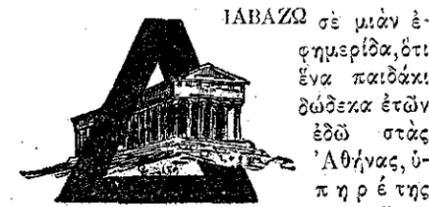
Ο άστυνόμες έκοψε άποτόμως την συγκινητική αυτή σκηνή, λέγων με όλη του την σοβαρότητα:

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΟΚΙΜΗ

Αγαπητοί μου,

ΙΑΒΑΖΩ σε μίαν έφημερίδα, ότι ένα παιδάκι δώδεκα ετών έδω στας Αθήνας, ύπερη της μαγαζιού,

έκλεψε μια μετοχή 115 δραχμών. Οι κύριοι του όμως, επειδή τον είχαν για πολύ τίμιο παιδί, έδίσταξαν να πιστεύσουν ένα άλλον υπάλληλο του μαγαζιού που ισχυρίζετο, ότι ο μικρός ήταν ο κλέπτης. Και πρίν τού πούν τίποτε, πρίν τον ανακρίνουν, άπεφάσισαν να δοκιμάσουν την τιμιότητά του, για να θεβαιωθούν. Πράγματι, άφισαν επίτηδες στο πάτωμα μίαν άσημενια δραχμή. Ο μικρός την είδε, ένόμισε πως είχε πέση τυχαίως και την έστέπευσε. «Μήν είδες μια δραχμή»; — Όχι.—Τώρα, που άνοιξε το μαγαζί και σκούπισες, δεν βρήκες κάτω μια δραχμή; — Όχι, τίποτα.— Άμ, αυτή ή δραχμή που έχεις ετην τσέπη σου, τί είναι; — Αὐτή... αὐτή... μου την έδωσε χτες πουργουάρ ένας πελάτης.— Ψεύταρε! είναι ή δραχμή που βρήκες γάμου. Την άφισαμε επίτηδες για να σε πιάσωμε. Δεν είσαι τίμιο παιδί. Φέρε δώ γρήγορα και τη μετοχή που έκλεψες!» Ο μικρός εξακολουθήσε κάμψοση ώρα νάνρηται, αλλά ες τέλος έβαλε τα κλάματα και όμολόγησε.

Η δοκιμή αυτή, όπως την διαβάσω στην έφημερίδα, μου θυμίζει τώρα μίαν άλλη. Πολύ έξυπνότερη όμως και μ' άποτέλεσμα πῶς θετικό.

Έγινε μιά φορά στο γραφείο ενός περιοδικού, όπου εργαζόμενος κ' εγώ. Ο ύποπτος ήταν πάλι ο μικρός υπηρέτης, ένα παιδάκι ών έντεκα χρονών, με τόσο μεγάλα κ' έξυπνα μάτια, που του σκέπαζαν όλα τάλλα του χαρακτηριστικά. Τετραπέρατος ο διαβολάκος. Άλλά δεν άφινε γραμματόσημο,—έννοείται ασφράγιστο.

Ήταν δα και το μόνο πράγμα που μπορούσε να κλέβη στο γραφείο ενός περιοδικού, όπου βοηθούσε μάλιστα και 'ετη διεκπεραίωσι. Έπαιρνε από λίγα-λίγα, τα φύλαγε καθαρά και άμα γίνονταν πολλά, τα εξαργύρωνε με τον άκολουθο τρόπο: Ο κύριος του τον έστελνε στο ταχυδρομείο νάγοράση γραμματόσημο.

Έκαμε τότε ένα περίπατο ως εκεί και, γυρίζοντας, παρουσίαζε, μαζί με τάγορασμένα, κ' εκείνα που είχε κλέψη κ' έτσέπωνε τανάλογα λεπτά. Τα ξαναπλουούσε δηλαδή στον κύριό του.

Το κέρδος τον εγγλύκανε και σιγά-σιγά έφθασε να κλέβη όλόκληρες λουρίδες γραμματοσήμων. Ο κύριός του επιτέλους το κατάλαβε και τον ύποπτεύθηκε. Έπειδή όμως, αν τον ρωτούσε, θα το ήρνεϊτο, έσκέφθηκε να του στήση μιά παγίδα και να τον τσακώση. Μία μέρα λοιπόν,—αφού έννοείται έλαβε τα κατάλληλα μέτρα,—τον έστειλε να του άγοράση μίαν δραχμής πεντάλεπτα.

Ο μικρός, κατά την συνήθειά του, έξεχώρισε από τα κλεμμένα του είκοσι πεντάλεπτα και τα παρουσίασε γι' άγορασμένα τάχα εκείνη τη στιγμή. Άλλά τότε είδε με κάποια ανησυχία, ότι ο κύριός του, αντί να τα μετρήση άπλως και να τα ρίξη στο κουτί, τα κράτησε στα χέρια του και τα κατετήρησε με προσοχή.

Ο μικρός έκαμε να φύγη, αλλά ο κύριός του τον έκράτησε. — Για στάσου, του είπε. Από που άγοράσες αυτά τα γραμματόσημα; — Ότι κάτι έκτακτο συνέβαινε, ο μικρός τετραπέρατος το κατάλαβε άμέσως. Καί, χωρίς να ξέρη τί ήταν αυτό ακριβώς, έγινε κατακόκκινος. Άλλ' αποκρίθηκε ζωηρά:

— Από το ταχυδρομείο!

— Περίεργο! έκαμε ο κύριός του. Έχουν ακόμη τέτοια γραμματόσημα στο ταχυδρομείο; — Μπρέ! μήν τάλλαξαν, μήν έκαμαν νέα και δεν το πήρε χαμπάρι ο μικρός;... — Γιατί; έκαμε ζωηρότερα' αφού μου δώσαν, έχουν. Άλλά ξέρετε...

— Άδύνατο! τον έκοψε ο κύριός του, αυτά δεν τάγοράτες από το ταχυδρομείο!...

— Μα ναι, υπέλαβε συγχυσμένος ο

μικρός, αυτό ήθελα να σας πώ. Σήμερα δεν τάγοράσα από τούτη-δω τη θυρίδα, άλλ' από την άλλη εκεί-κάτω.

— Ποιαν άλλη;

— Την άλλη, εκεί κάτω, όχι από τούτη-δω... Άπό κείνη την άλλη!...

Τα μάτια του έβγαζαν φλόγες και τα χεράκια του έδειχναν δεξιά κ' άριστερα. Άγωνίζονταν τώρα να θολώση τα νερά, αλλά χωρίς να έχη πια μεγάλες έλπίδες, ότι θα κατώρθωνε τίποτα. Πως και γιατί ακριβώς, δεν τώξερε ακόμη' καταλάβαινε όμως πως ήταν χαμένος. Κ' εξακολουθούσε σαν σε παραλήρημα:

— Όχι από τούτην εδώ... από κείνην εκεί κάτω!...

Τον άφισε ο κύριός του λίγες στιγμές 'ς αυτή την κομικοτραχηλή αγωνία,—τον έκανε γούστο κ' αυτός, σα νάβλεπε κανένα ποντικάκι, τόσο έξυπνο όσο λαίμαργο, πιασμένο ετη φάκα, νάγωνίζεται να φύγη, αλλά που! — κ' επιτέλους τον έκοψε όριστικώς:

— Αυτά τα γραμματόσημα, κατέργαρε, του είπε, δεν τάγοράσες ούτε από τούτη-δω ούτε από κείνη-ην-εκεί κάτω. Άλλά τα έκλεψες από το κουτί της διεκπεραίωσης. Νά, εγώ τα είχα σημαδέψη. Έλα να τα ίδης!...

Και του έδειξε τα γραμματόσημα από πίσω. Ο μικρός έσκυψε ζωηρά και τότε μόνον είδε με τρόμος κάτι λεπτές, δυσδιάκριτες χαρακίες με μολύβι, έπάνω ετη γόμα. Ο κύριός του, για να τον τσακώση, έχαράκωσε της λουρίδες των γραμματοσήμων, πρίν της δώση ετη διεκπεραίωσι.

Τίποτε πια δεν μπορούσε να σκεπάση τον κλεφτήκο. Έβαλε τα κλάματα και άρχισε να φωνάζη πως... του πονεί το κεφάλι του. Ήταν πια ή έμολογία.

Άλλ' αυτή ή δοκιμή, αυτό το πιάσιμο στη φάκα, του έκαμε τόσο μεγάλη έντύπωσι,—ε, ήταν και έντεκα χρονών παιδί,—ώστε από τότε δεν ξαναέκλεψε ούτε καρτίτσα. Σήμερα ο μικρός εκείνος υπηρέτης είναι ένας καλός νέος, ένας ίκανός και τιμώτατος εργάτης. Έβώθηκε με μιά έξυπνη δοκιμή.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Δυό κόσμους στην Ακρόπολι Ξανοίγει όποιος αναίβει 'Ο πρώτος στα ούράνια Λες να ύψωθή γυρεύει. Στέκεται ό άλλος ταπεινός Και λυπημένος είναι... Λέγεται ό πρώτος Παρθενών, 'Ο δεύτερος Αθήναι.

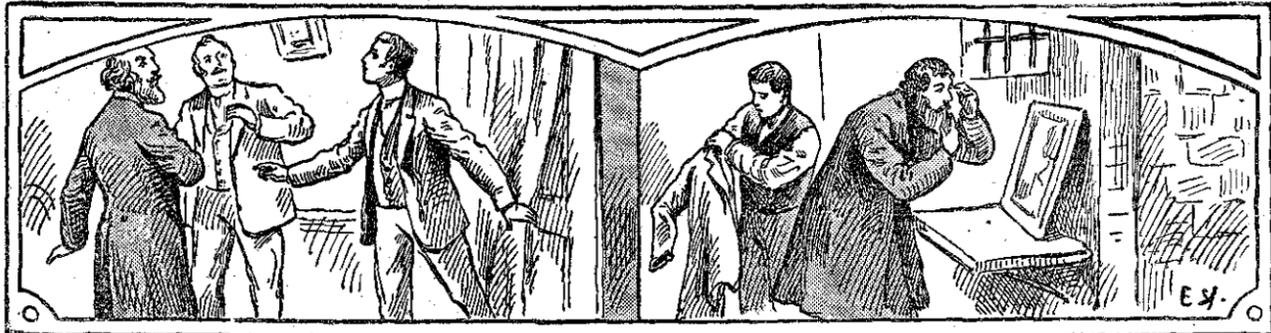
+ ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)
— Κρούφου εκεί μέσα στην τουαλέτα μου! είπες σιγά ο μαρκήσιος προς τον νέον...
— Κύριε μαρκήσιε, αντίχητε πάλιν ή φωνή του 'Αμερικανού...
— 'Απέσπασε! απέσπασε, μίστερ Χόλκερ! όρίστε! είπεν ο κ. Δερινύ, άνοιγων την θύραν.

όποιον τίποτε δέν εκπλήττει, εύρεν αυτό τό σχέδιον μεγαλοθύμως.
— 'Εννοείται, ότι ο κ. Βωτιέ δέν πρέπει να μάθη τίποτε...
— 'Όχι, άπεκρίθη ο 'Αμερικανός, φεύγων ήτυχος κ' εύτυχής...
— 'Ευχαριστώ, είπεν ο μαρκήσιος εις τον Μωρίς, άμα έξηλθεν ο φίλος του...
— Και τό άλλο πρόσωπο πού θα τό μάθη, επίσης! άπεκρίθη ο Μωρίς κοκκινίζων.

κήσιος, βασιζομαι πολύ εις την μαρτυρίαν του κ. Σαρπαντιέ.
— Θέλετε να ιδήτε τον φυλακισμένον άμέτως; ήρώτηεν ο διευθυντής.
— 'Αν τό επιτρέπετε, ναι...
— Πολύ εύχαριστώ. Δέν άρνούμεθα ποτέ την επίσκεψιν εις τούς συγγενείς των καταδικών.
— 'Απαράλλατα! άπεκρίθη ο δθθεν δικηγόρος Σαρπαντιέ, είνε ο νόμος.

την συμμορίαν των 'Ανικητών, είνε τό τιμιώτερο παιδί! τού κόσμου...
— 'Ας πούμε δλη την αλήθεια στον μίστερ Χόλκερ, κύριε μαρκήσιε! Δέν μπορεί παρά να έννοήση και να επιδοκιμάση...
— Με όλίγα λόγια, ο 'Αμερικανός έγεινεν ένήμερος τού σχεδίου, τό όποιον είχε καταστρώσει ο Μωρίς Ζιλλάρ, διά να έπανακτήση ο μαρκήσιος τάς επιστολάς του, και καθώς προσέδεν ο νέος, ο κ. Ούίλλιαμ Χόλκερ, ως άνθρωπος, τον

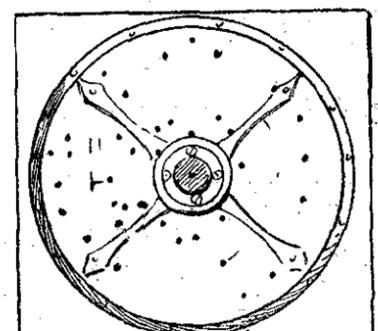
σιος Δερινύ έξηρχετο κρυφίως από τό Βασιλικόν Ξενοδοχείον, μαζί μ' ένα ήλικιωμένον κύριον, ο όποιος είχε στακτιά γένεια, έρορούσε μαύρην ένδυμασίαν κ' έκρατούσε δερμάτινον χαρτοφυλάκιον ως δικηγόρος.
— 'Ερθατεν εις την φυλακήν. 'Εκεί ο μαρκήσιος, ζητήσας την άδειαν να επισκεψθί διά τελευταίαν φοράν τον φυλακισμένον, συνωμίλησεν όλίγον με τον διευθυντήν και τώ παρουσίατε τον φίλον του Ροβέρτον Σαρπαντιέ, δικηγόρον εις την Ρουένην.
— 'Ο φίλος μου, είπες, έγνώριζε πολύ τον Μωρίς Ζιλλάρ, τότε πού ειργάζετο εις τό χρυσοχοείον τού κ. Βωτιέ, και έλπίζω ότι θα ήμπορέθη να εξακριβώση την ταυτότητα τού φυλακισμένου.

— 'Εγώ είμαι, είπες εις τό αυτί τού «Ρ» ο κύριος με τά στακτιά γένεια.
— 'Ο Μωρίς! έψιθύρισεν ο φυλακισμένος.
— Ναι. Θα φορέσετε τά ρούχά μου και μετά δέκα λεπτά σεΐς θα βγήτε από δω μέτα με τον κ. Δερινύ.
— Και σεΐς;
— 'Εγώ, έννοείται, θα φορέσω τά δικά σας και θα πάρω τή θέσι σας.
— Γιά τελευταία φορά, είπες τότε ο μαρκήσιος, τού όποιου ή φωνή έτρεμεν από συγκίνησιν για τελευταία φορά, Ροδόλφε, ρώτησε καλά τή συνείδησί σου και ιδές αν είσαι έτοιμος να κάμης ό,τι υπεσγήθης.
— 'Εντελώς! άπεκρίθη ο φυλακισμένος. Σίξ υπεσγήθην τά γράμματα! θα τά έχετε.
— 'Εμπρός λοιπόν, έψιθύρισεν ο μαρκήσιος, άς δοκιμάσωμε γιατί, έννοείται πάντα, δέν θάνακτίζης τελείως την έλευθερία σου, παρά αφού παραδώσης τά χαρτιά.
— Σόμενοι.
— 'Ας μη χάνομε καιρό, επενέβη ο

Μωρίς, ο όποιος είχαν εκδοθή νά, στο χαρτοφυλάκιό μου έχω κρατήσνια, άσπρη πάστα και ένα καθρεπτάκι, ό,τι χρειάζεται για να κάμετε ένα κεφάλι όμοιο με τό δικό μου.
— 'Ο «Ρ» ήρπασε τά πράγματα πού τού έτεινεν ο νεαρός ντέτεκτιβ και γρήγορα-γρήγορα, κυττάζων εις τον καθρεπτήν, έκαμε τό κεφάλι τού ψευδο-Ροβέρτου Σαρπαντιέ.
— Προσοχή! έκαμην έξαφνα ο μαρκήσιος, κυττάζων από την θύραν ο φύλαξ έπιστρέφει.
— 'Ετελείωσε! έψιθύρισεν ο «Ρ» είμεθα έτοιμοι!
— Μόλις και μετά βίας συγκρατών την μεγάλην του συγκίνησιν, ο μαρκήσιος εκύτταξε τούς δύο νέους.
— 'Εντελώς άγνώριστος, έντελώς όμοιος με τον ψευδο-Ροβέρτον Σαρπαντιέ, ο «Ρ» έδίπλωνε τό δικηγόρικόν χαρτοφυλάκιον, ένθ ο Μωρίς Ζιλλάρ, με την άτιμωτικήν στολήν τού καταδικού, έντροπόμενος, κοκκινίζων, προεπάθει ναποφύγη τό βλέμμα τού μαρκητίου.
— Πάμε... πάμε! έψιθύρισεν ο κ. Δερινύ.
— 'Ελα, Ροδόλφε. Χαίρε, Μωρίς.
— Χαίρετε, κύριε Δερινύ, και καλή επιτυχία!
— 'Ο φύλαξ έφθασεν, ένθ ο Μωρίς Ζιλλάρ έλεγε τά τελευταία λόγια.
— 'Ο δθθεν Ροβέρτος Σαρπαντιέ τον ήκολούθει με τό ήρεμον και άξιοπρεπές ύφος πού ήμοζεν εις ένα δικηγόρον.
— Ποιος ήμπορούσε να φαντασθί, ότι την στιγμην εκείνην ο «Ρ» έδραπέτευεν από την φυλακήν του;
— Λοιπόν, κύριε; ήρώτηεν ο διευθυντής, μόλις είδεν επιστρέφοντας τούς δύο επισκέπτας.
— 'Ο ντέτεκτιβ ή ο κλέπτης είνε ο φυλακισμένος;
— Είνε ο...
— Και ο μαρκήσιος διεκόπη από την μεγάλην του ταραχήν.
— 'Ο ντέτεκτιβ; ήρώτηεν ο διευθυντής.
— Μάλιστα... ο ντέτεκτιβ Μωρίς Ζιλλάρ!
— 'Αδύνατον!
— Και όμως ο φίλος μου κ. Σαρπαντιέ ισχυρίζεται ότι είνε αυτός, υπέλαθεν ο μαρκήσιος, στρεφόμενος προς τον ψευδο-δικηγόρον.
— Είνε ή πεποιθήσίς μου! είπες τότε ο φίλος τού κ. Δερινύ.
— 'Ο νέος πού είδα φυλακισμένον έδω, είνε ο ίδιος πού ειργάζετο εις τό χρυσοχοείον τού κ. Βωτιέ, εις την Ρουένην. Είνε ο Μωρίς Ζιλλάρ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Παιγνιον δια τούς Σαρρομαδές.

Είς τό σχήμα αυτό βλέπετε στίγματα και μικράς γραμμάς.
— 'Ιδού ή άπόδειξις. Δέν έχομεν παρά να πάμε στο Ν τρούλι και να έξετάσωμε τό κομμάτι της επιστολής.
— Ναι, ναι, άπεκρίθη ο μαρκήσιος, αν και δέν έννοούσε πού ήθελε να καταλήξη ο «Ρ».

β) Παιγνιον.

Table with Greek letters in a grid: ΛΑΣ, ΦΙ, ΝΗ, ΠΙ, ΔΠ, ΚΟ, Ε, ΖΑ, ΦΑΩ, ΡΙ, ΝΑ, ΑΣ, ΣΩΝ.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ωστε ναποτελεσθούν τα όνόματα τεσσάρων πόλεων της Νέας Ελλάδος.

γ) Δια τούς Σαρρομαδές

- 1. — Après une bonne récolte, on peut braver la farine.
2. — La rage de livre est grande
3. — L'eau de la course est limpide.

Ψύεις τού 2ου φύλλου

α) 'Ο Τοτός περιεβλήθη τά πράγματα πού είχαν εις την διάθεσιν του, μετεμορφώθη εις τό θηρίον πού βλέπετε, και όταν τον είδαν οι κλέπται, όπου γυγύφθη!
— β) Κρίνος, μενεξές, μαροαρίτα, καμέλια.
— γ) Le soleil luit pour tout le monde.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΦΗ

Τό βουνό βωμός φάνταζε γαλάζιος άπ' άνάρια.
— Βασανιστές τού άνεβα μου τάγκάθη και τά φειδία.
— 'Ορθός, και αναγαλλιάσω: Τήν κορφή την άνεβήκα κι' άπ' την κορφή κυττάζω!
— ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

*Ίδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εὐλογημένα τ' ἄδολα ματάκια, ὅταν χαράζουν ἄθωα κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρα, ποὺ ἀγογγεποῦν σιμά των σὴν πεταλοῦδες τὰ δεινὰ λευκὰ καὶ τὰ σκεπάζουν μικρὰ ἀγγελάκια τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τὰ λευκὰ πτερά των μὲς ἐστὴν ὁλόθεορον φωλιά, ποὺ τὴν φωτίζει ἀκόμα γλωμὴ μὴ ἀκίτωνα τῆς ἀγῆς μετὰ τὸ θαμβό της χρώμα...

Στὰ σκυθρωπὰ εἰκονίσματα φέγγει ἡ καρδιά πλάγι: νὰ τὸ ἄσπρο, ἢ φάνη, οἱ Ἄγγελοι, νὰ καὶ ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Μάγοι. — Ἐξω σκοραίνεται ἀδόρυβο κ' ἀδιάκοπο τὸ χιόνι κ' ὅλα ξυπνοῦν μὲ ἀστραφτερή, καινουργία φορεσιά.

ἢ στέγη εἶνε κατὰλευκη, κατὰλευκοί εἶνε οἱ κλώνοι, κατὰφωτὴ κ' ὁλόλευκη σημαίνει ἡ ἐκκλησιά...

Εὐλογημένη αὐτὴ ἡ ματιά, γλυκεῖα καθὼς προβάλλει σὴν ἀστρουλάκι ἀστραφτερό κ' ἀνοίγει ἀγάλλι-ἀγάλλι...

Εὐλογημένο τρεῖς φορές τὸ ἄδολο ἐκεῖνο στόμα, τὴν Κοινωνία ποὺ θὰ δεχθῇ ἀγνὸ καὶ ἄθωο ἀκόμα...

Εὐλογημένη ἡ ἀγνή χαρά, ποὺ ἄδωα σκοραίνει τραγῶσο τὸ μέλι της τὸ ὁλόγλυκο, τὸ ἀτίμητό της μῦθο...

Εὐλογημένοι οἱ χρόνοι αὐτοί, χρυσοὶ κ' εὐτυχημένοι! — Τώρα γλυκεῖα ἡ χαρᾶν γινῆ καμπάνα δὲν σημαίνει.

Τώρα δὲν πέφτει ἄλλο γὰρ πικρὸ τὸ χιόνι ἀκόμα. Στὰ σκυθρωπὰ εἰκονίσματα μὴ σκέπη ἔχη ἀπλωθῇ... Τώρα ἡ γαγιά δὲν μᾶς μιλεῖ μετὰ τὸ γλυκὸ της στόμα...

Τώρα δὲν ἔρχεται ὁ Χριστὸς... Κί ὅμως θὰ ξαναοῦθῇ... Τέλλος Ἄγγελος

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Εἰξέρω, ὅτι δὲν πιστεύετε πιά σὲ φαντάσματα οὔτε καὶ ἐγώ. Ὑπάρχει ὅμως ἓνα φάντασμα, ποὺ τὸ πιστεύω. Τὸ εἶδα μέρα - μεσημέρι, τὸ εἶδα στὸ φῶς μυριάδων κεριῶν καὶ ἠλεκτρικῶν... Ὁμῶς κούσατε βέβαια τὸν μῦθο ποὺ λέει ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ σκοτωμένου γυρίζει σὴν φάντασμα. Πολλοὶ ἄνθρωποι σκοτώνουν τὸν καιρὸ τους μετὰ τὴν φρογγοποιαν ἢ μετὰ κἀτι ἄλλο παρόμοιο. Τότε ἐρχεται τὸ φάντασμα τοῦ σκοτωμένου καιροῦ, ἢ πληγῆς, καὶ κάθεται ἀπάνω στὸ σβέγκο τοῦ φρονιά. Δὲν κάνει ὄρυφο, φέρνει μόνον τὸ χαμοῦρισμα. Ἐὰν λοιπὸν θέλετε νὰ

διώξετε αὐτὸ τὸ φάντασμα μακριὰ σας, πρέπει νὰ κάνετε ἢ νὰ σκέπτεσθε πάντα κατὰ καλὸ, κατὰ σωστὸ, κατὰ ὠφέλιμο.

Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΑΝΘΗ

Μέσ' εἰς τὴν ἐγὼ μεγαλώσω Σε κίηπο μέσα ζῶσα! Καὶ τώρα ποῦμι δὴ μακριὰ. Πολὺ κακὸ μὲ κάνει! Ἀπὸ μικρὸς τὰ γάμπρα Τὰ ὁμιλοῦν μου τάνθη, Προσπάντων τῆς πατρίδος μου, Τῆς πόλης τοῦ Φιλίππου. Μικρὸς ἦταν ὁ κήπος μας Κι' ἀνθὴ πολλὰ δὲν εἶχε. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνα ποὺ ἦταν, Ἐγὼ θάβαναν γι' ἀγάπη.

Στηνημαχιωτάκι

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Ἐνας βιολιστής ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέρος εἰς μίαν συναυλίαν. Ἀλλὰ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα του καὶ ἀνοίξε τὴν θήκη τοῦ βιολιῦ του, ἀντὶ τοῦ ὄργανου, βρήκε μέσα... μίαν μεγάλην κούκλαν.

— Ἀχ, δουλειὰς τῆς Φροσοῦλας! εἶπε πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ποὺ γελοῦσαν διὰ τὸ πάθημά του. Καὶ παρακαλέσας νὰ τὸν περιμένουν ὀλίγον, ἐπῆρε τὴν θήκη μετὰ τὴν κούκλαν, μῆνιξε ἐν' ἀμύξει καὶ ἐτροξε ἐστὸ σπῆτι του.

Ἐκεῖ εἶχε τὴν μικρὰν Φροσοῦλαν νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. — Τί ἔπαθες; τὴν ἐρωτᾷ, πρὶν νὰ τῆς πῆ τίποτε διὰ τὸ βιολί του.

— Μοῦ πῆραν τὴν κούκλα μου! ἐφώνηξε μέσ' εἰς τὰ κλάματα ἡ κόρη τοῦ βιολιστοῦ. — Ἀπὸ ποῦ τὴν πῆραν; — Νά, τὴν εἶχα βάλῃ ἐστὸ καινουργιὸ της κρεββατάκι, τὴν εἶχα κλείσῃ μάλιστα μέσα, ἀλλὰ μὴ τὴν πῆραν... μαζί μετὰ τὸ κρεββατάκι!

— Μὴν εἶνε αὐτὸ; ἠρώτησε ὁ βιολιστής, παρορυσιάζων τὴν θήκη, ποὺ τὴν κρατοῦσε ἀπὸ πίσω του. — Ἀχ, τὸ χρυσοῦ μου! φωνάζει ἡ Φροσοῦλα.

Καὶ ὀρυσιάζων ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ πατέρα της τὴν θήκη, τὴν ἀνοίξε, ἐβγαλεν ἀπὸ μέσα τὴν κούκλαν καὶ τὴν ἐσφίξε ἐστὴν ἀγκυλιά της, μετὰ χαρὰ μῆτρως ποὺ ξαναβρίσκει τὸ χαμένο παιδί της.

— Καλὰ, ἠρώτησε τότε χαμογελῶν ὁ βιολιστής, καὶ τὸ δυνὸ μὲν τὸ παιδί, ποῦ εἶχα μέσα ἐς αὐτὸ τὸ κρεββατί... τί τῶκανες;

— Ἐκεῖνο τὸ καληὸβιολο; ἀπαντᾷ μετὰ περιφρόνησιν ἡ Φροσοῦλα, ἐνῶ ἐφευγε μετὰ τὴν κούκλαν της: τὸ πέταξα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ.

Ἰδέ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν γάτα μου, τὴν Δουλοῦ, τὸ ζῶο ποὺ συμπαθῶ πῶς πολὺ, εἶνε ὁ ἄστονος ἐχθρὸς της: τὸ ποντικᾶκι μετὰ τὰ ξυπνά καὶ γυαλιστερά του μάτια.

Ἐπειδὴ δὲν τὸ φοβοῦμαι καθόλου, πολλὰς φορές παρηκολούθησα τὰ κινήματά του, ἐκεῖ ποῦ ἐκλεπτε τὸ καλαμπόκι ποὺ ἐροῖχναμε ἐστὴς ὄρνιθες. Τί χαριτωμένο ποὺ εἶνε καὶ τί νόστιμα ποὺ μορφαίνει τὸ μουστράμι του.

Προχθὲς ἔμαθα, ὅτι ὁ προστατευόμενος μου ποντικὸς κολυμβῆ θαυμάσια, καὶ ὅτι κάποτε, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν σκληρὸτητα μερικῶν κακῶν παιδιῶν, ἐβούτηξε ἐστὴ θάλασσα καὶ βγήκε πολὺ μακριὰ σὴν τέλειος κολυμβητής. Ἐμαθα ὅτι ἔχει καὶ ἄλλα ἀκόμη ποτετημάτα ὁ ποντικὸς, τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώριζα. Νομίζω ὅμως, ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀρκετὰ, διὰ νὰ εἰσθε καὶ σεῖς τῆς γνώμης μου, ὅτι τὸ ποντικᾶκι εἶνε ἓνα ζῶο χαριτωμένο. — Νά, θὰ μὲ εἰπῆτε ἀλλὰ ἀπὸ μακριὰ. — Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι ἐντελὸς σύμφωνη.

Ἠσιοποπούλα

ΨΙΧΟΥΛΑ

Μὴν πῆτε ποτέ σας: «θὰ γράψω ἓνα ποίημα ἢ μίαν σκέπιν» σπανίως θὰ τὸ κατορθώσετε. Ἀφήσετε τὴν ἐμπνευσιν νὰ ἔλθῃ μόνη της.

Δὲν πρέπει νὰ ντροπίζεται κανεὶς ὅταν τὸν γελοῦν, ἀλλὰ ὅταν γελᾷ τοὺς ἄλλους.

Ὅταν με καταλαμβάνῃ τὸ «olce far niente», δὲν ἀνησυχῶ καὶ πολὺ ἔξω ὅτι τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς χαυνώσεως θὰ διαδεχθῇ μίαν νευρικὴν δραστηριότης, ἢ ὁποῖα θὰ ἀναπληρώσῃ ὅλα τὰ κενὰ.

Ἡ μισὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου περνᾷ μετὰ τὰς ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος, καὶ ἡ ἄλλη μισὴ μετὰ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος. Καὶ ἐστὶ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ παρὸν εἶνε μία στιγμή χωρὶς διαστάσεις.

Εὐτυχεὶς ἄνθρωποι οἱ μοιρολάτραι! Ἡ δυστυχία των παρηγορεῖται μετὰ δύο λέξεις: «ἦταν γραφτό».

Πολλοὶ ὀνομάζουν τὰς ἀναμνήσεις «γλυκεῖες». Γιὰ μένα, εἶτε μοῦ ἐνθυμίζουν ἡμέρες θλιβερὰς, εἶτε μετὰ κόνον νὰ λαχταρήσω χαρὸς ποὺ πέταξαν γιὰ πάντα, εἶνε πάντοτε γλυκύπικρες.

«Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται καλὸς, εἶπεν ὁ Ρουσσώ, ἀλλ' ἡ κοινωνία τὸν διαφθείρει». Μὰ ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐγεννήθησαν καλοὶ, πῶς ἡ κοινωνία, τὸ σύνολον δηλαδή τῶν ἀνθρώπων, εἶνε κακὴ;

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΠΑΙΔΙΚῶΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μητέρα καὶ κόρη. — Ἐλένη, εἶσαι πολὺ κακὸ παιδί! Αἰώνως με λυπεῖς. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ κάνεις καμμιά ἀταξία, μοῦ προσθέτονται ἄσπρα μαλλιά.

— Τότε λοιπὸν, μαμμά, δεῦ θὰ ἦσουν ἀκόμη πῶς κακὸ κορίτσι. Κύνταξε τὴ γαγιά: τὰ μαλλιά της εἶνε ὅλα ἄσπρα! — Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Βαλκανίων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ', Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἑυριπίδου τῆν 22αν Δεκεμβρίου 1915

ΚΑΛΑ ΣΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ! μετὰ ὑγίαν καὶ μετὰ χαρὰν νὰ περάσετε τὰς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας. Καὶ μετὰ φρόνησιν, παιδιὰ μου, χωρὶς πολλὰς τρέλλες, ποὺ θὰ σᾶς ἔκαναν ἔπειτα νὰ μετανοήσετε καὶ θὰ σᾶς γαλοῦσαν βλην τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐορτῆς...

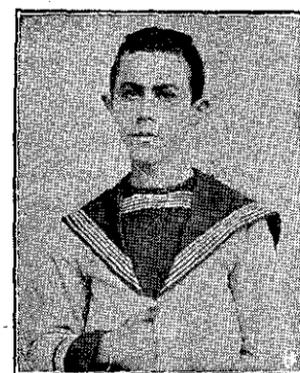
Μερτικοὶ Πρακτορὲς μοῦ γράφουν, ὅτι οἱ ἀγοραστὰί των παροπονοῦν διὰ τὸ χαρτὶ τοῦ φυλλάδιου των. Ἀλήθεια, δὲν εἶνε πολὺ καλὴς ποιότητος, ἀλλὰ μήπως καὶ τῶν συνδρομητῶν, σχετικῶς, εἶνε πολὺ καλλιτέρας; Αὐτὰ τὰ χαρτὰ ὑπάρχουν τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ αὐτὰ μεταχειρίζομαι κατ' ἀνάγκην. Ἄν ἐρωτᾶτε δὲ διὰ τιμὴν, μᾶλλον εἶνε πρῆξιμὴ κατὰ ἑκατὸν πενήντα τοῖς ἑκατὸν! Χαρτὶ δηλαδή, τὸ ὁποῖον πρὸ τοῦ πόλεμου μοῦ ἐσταίριζε 10 δραχ. τὴν δεσμίδα, τὸ πληρώνω τώρα δρ. 25! Νὰ εἰσθε λοιπὸν ν' εὐχαρίστησιν ποῦ δὲν ἤρξατο κ' ἐγὼ τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου, καὶ νὰ ξεσπαθῶνεται, διὰ νὰ καλυπτεται αὐτὴ ἡ τόσον ὑπέροχος διαπλάσις.

Ἐνδοξὴ Σπάρτη, ἐνέκριναι καὶ τὸ ψευδὸς παραπονεῖται ὅτι εἰς τὴν Κέρκυραν δὲν ὑπάρχει κανένας Μικρὸς Σῦλλογος τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ὅμως ἐκεῖ ἔχω τόσους φίλους. Ἀλήθεια, δὲν εἴμαι ποῦ τώρα νὰ ἰδρωθῇ ἓνας Σῦλλογος; Ποῖος ἢ ποῖα ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν; Ἡ Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου μοῦ γράφει: «Ἀπὸ τώρα ἤρξατο ἡ οὐσία (ἐννοεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, ἢ συγκίνησις) τοῦ Μικροῦ Ἑρρίκου Δαλινοῦ. Εἶνε ἄξιος τῶν ἐπαίνων σας, διότι οὐδὲν ἄλλο μνηστορηματικὸ ἀρχίζει ἢ οὐσία ἔστι γρήγορα». Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ἀπολαυσὴν θὰ ἔχετε πέρα κάτω. — Φωτογραφία ἐλήφθη.

Καὶ βέβαια ποῦ «γὰ τὸ καλὸ σου» σοῦ ἔκαμα ἐκείνη τὴν παρατήρησιν, Δοξαζόμενε Ρήγη, διὰ τὸ ὄφρος. Ἄλλως τε εἶσαι δικαιολογημένος, ἀφοῦ ἡ ἑλληνικὴ δὲν εἶνε ἡ πρώτη γλῶσσα ποὺ ἔμαθες καὶ, ὅταν γράφῃς ἑλληνικὰ, σκέπτεσαι γαλλικὰ ἢ ἰταλικὰ καὶ τὰ μεταφράζεις. Νομίζω γι' αὐτὸ, ὅτι τὸ ὄφρος σου θὰ γίνῃ πολὺ καλλιτερον, ἂν μεταφράζῃς τὰς σκέψεις σου εἰς τὴν βιολογικὴν καὶ ἀποφεύγῃς τὰ βαθεῖα ἑλληνικά.

Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει κ' ἓνας Σχολάρχης, ὁ κ. Ν. Ι. Α.: «Ὅτε ἤμην μαθητῆς, ἐνεγράφην εἰς τὸ πρῶτον τάξεως περιοδικὸν σας ἡμῖν ἐκ φύσεως εὐφραντῆσι καὶ ἡ ἀνάγνωσις του μετ' ἀνύφωνον εἰς τὰς σφαιρας τοῦ ἰδανικοῦ. Εἶθε πάντες οἱ Ἑλληνοπαιδεῖς νὰ μελετῶσιν αὐτὸ, —

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ'

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΤΡΙΚΚΑΣ (Δοξαζόμενος 1913) ἐκ Κορυθίου. Α' Βραβεῖον 13ου Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΜΠΑΤΖΙΑΡΑΣ (Γέρονς τοῦ Μορηῶ) ἐν Τριπόλει. Α' Βραβεῖον 15ου Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος.

ΒΑΣ. Γ. ΠΟΥΑΣΠΟΥΛΟΣ (Μεταχρονίον Διαβόλου) ἐν Τριπόλει. Β' Βραβεῖον 15ου Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Ε. ΠΑΝΤΑΖΗΣ (36η Ὀκτωβρίου) ἐν Ἰωαννίνοις. Β' Βραβεῖον Δημοσηφισματος τοῦ 1913.

Εἰς τὸν ἔσοχον Τέλλον Ἄγγελον τοῦ; χαριτωμένους μου. Ὁραῖος ἐπιστολὸς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἑλληνικὴ Καρδιά, Ἀετωλὸς τοῦ 21, Ἀδδα, Κελαροῦν Ρυάνιον, Νέος Ἑλληγ, Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, Ρεζεντὰ, Γυθειωτάκι καὶ Νικηφόρος Εὐξείνος. — Ἐστῆλεσα τὰς παραγγέλιας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Τὸ φουτ - μπὸλ». — Στὸ τράϊνον». — Ἐπιστολὴ μῆξ; ἄλεπούς». — Ἐστεναγμοί». — «Ἡ πρώτη διδασκαλία μου». — «Μὴ πιστεύετε εἰς τὰ φαντάσματα». — «Ἡ νύξ τοῦ Ἀγούστου». — «Τὸ βαπόρι». — «Γιὰ τὴν Πατριδα». — «Ἐκαδελφούλα μου». — «Ἀκριβὸς». — «Ἀγαθοεργὸς Στιχίς». — «Πῶθεν ἢ συνήθεια τῶν δάδρων». — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐβδ. Διαγωνισμοῦς. Κοιτικὴ τῆς Σημερινῆς Σελίδος εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσοῦδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται ἂν δὲν συνοδωθεῖται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ' 1, τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύοντα μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἢ Νήμον εἰς ἀγόρευ, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κολίτσα.

Νέα ψευδώνυμα. Κωνητέτις Ἀστεῖς, κ. (ΜΑ.) Ἑλληνικὴ Καρδιά, κ. (ΜΜ.) Ἐκποδοθῆς τοῦ Βουζαντινοῦ ἁ. (ΑΠ.) Ἀρχιμήδης, ἁ. Μυροσίη, κ. (Μ Π.) Πατριωτικὸς Πόθος, ἁ. (ΧΘ.) Ποιητρία Σαπφῶ, κ. (ΜΤ.) Διδέφαλος Ἀετός, ἁ. (ΑΜ.) Ἐῦα, κ. (ΧΡ.) Ροδοστεφανομένη Ἀνοιξίς, κ. (ΣΒ.) Ὀνειροπόλος Κωνσταντινουπόλεως, ἁ. (ΙΜ.) Κωνσταντίνου Λάβαρον, ἁ. (Ι—) Ἀκτὴ κ. (ΔΜ.) 13 Μαΐου 1915, κ. (ΘΚ.) Νηρημία, κ. (ΘΚ.) Ζακυνθινὴ Ναυτοπούλα, κ. (ΑΜ.) Ἄστυ τῶν Ὀρειῶν ἁ. (Ζήτ. τ. ἐθν.) Ἐνδοξὸς Σπάρτη, κ. (ΕΛ.) Ἀιρωμητος Κολοκοιρόνης, ἁ. (ΑΔ.) Ἀνανοῦσις Ψευδωνύμων: Νέος Ἑλληγ, ἁ. Ἀδδα, κ. Νεαρὰ Κοήσσα, κ. Ἐνδοξὸς Κωνσταντίνος κ. Ὁραῖα Γαλάτεια, κ. Φυτῆμιος Ἀκτὴ, κ. Ἡρώος τοῦ 1913, ἁ. Κῦμα τοῦ Θεομαϊκοῦ, κ. Χρυσολαίπης, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά-

ξουν: ἡ Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου (0) μετὰ τὴν Πατριδα, Ὁραῖαν Γαλάτεια, Ρεζενταν.— ὁ Ἀλιεὺς Μοσχογαριῶν (0) μετὰ Στέφανον Νίλης, Ὑπεροσπιστὴν τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μετ. Γ. Μετ. (αὐτὸ, δυστυχῶς, δὲν εἶνε δικαίωμα τῶν ἀγοραστῶν) Νηρημίαν (ὅλα δεκτὰ.) 13 Μαΐου 1915 (εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὸς καλὰ.) Ἀστὴρα τῆς Δόξης (αὐτὰ δὲν εἶνε σωστὰ: εἶμαι βεβαίως ὅτι ὅλοι ἐργάζεσθε μετ' εὐλαμπείαν.) Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν (ἔστειλα τὸ 8' μέρος τῆς «Κασσέτινας» θὰ τελειώσῃ μετὰ τὴν πρώτην ἑξαμηνίαν κατόπιν θὰ δημοσιεύσω ἄλλο μνηστορημα.) Ἀσειδῆ (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολὺ.) Μεσημεριανὴ Ἀκτὴ (τὸ λάθος διορθώθη, φύλλα ἔστειλα.) Ἀλέξ. Ν. Φ. (μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτό σου γραμματάκι πέρα ψευδώνυμον, διὰ νὰ μὲ γράφῃς συχνά.) Κωνσταντίνου Λάβαρον (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν φιλοσέμου τὴν ἀδελφούλα σου ποῦ μάγαπᾷ τόσο.) Ἐῦαν (νὰ, καὶ νὰ μὲ γράφῃς συχνά.) Ἡρώδα τῆς Λιόνης (αἱ παραγγέλιαί σου ἐξετελέσθησαν ο' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ δι' ὅσα γράφετε καὶ δι'

